



“Els fills són una cura per al narcisisme”

En el llibre *Sin nietos. Historia de una maternidad perdida* vostè explica l'avortament que va viure fa anys i la frustració que sent per no haver sigut mare. Una experiència dolorosa...

En el llibre explico el dolor que m'ha acompanyat durant molt temps, en silenci. D'una experiència d'avortament ningú en parla. Explico una vivència molt íntima i personal. Un dolor que tinc molt endins. M'agradaria que el llibre pogués ajudar algú que hagi passat per una circumstància semblant a la meua.

La maternitat era molt important per a vostè?

Sí. Provinec d'una família nombrosa, en la qual el que s'espera de les dones és que siguem mares i fem més gran la família. Des de petita, una nena somnia amb ser mare. En el meu cas pot ser que aquest desig estigui més accentuat perquè sóc llatinoamericana. Allí la maternitat està molt valorada. Però, d'alguna manera, totes les dones somniem amb la maternitat.

I què li va passar?

Per mi, la maternitat va quedar truncada molt aviat. Vaig passar per un avortament que no volia. Un avortament és un fet dolorós sempre. Però potser ho és una mica menys quan és elegit, quan no hi ha dubtes que aquell fill no es vol tenir. En el meu cas, jo volia tenir aquella criatura, havia buscat quedar-me embarassada, però per una qüestió de militància política del meu marit es va decidir que no era el moment de tenir-lo. I com si la vida m'hagués destinat només per a aquell nadó, ja no m'he pogut quedar mai més embarassada. Mai més.

Entenc el seu patiment...

Sento dolor, no rancúnia cap a ningú. Esclar que no em puc queixar. Segueixo viva, he tingut parelles que m'han estimat. He viscut intensament l'amor de dona a home. Tinc un home al meu costat. Però tot el meu potencial maternal s'ha quedat sense estrenar. Sé moltes cançons de bressol però no tinc a qui cantar-les...

Hi ha l'alternativa de l'adopció. Què n'opina?

Jo estava disposada a adoptar. Però un fill és cosa de dos i les parelles amb les quals he estat i amb les quals podíem haver adoptat no volien fer-ho. En un cas perquè provenia d'una família nombrosa que havia tingut una experiència traumàtica relacionada amb l'adopció, i en l'altre, el del meu actual marit, perquè no té la paternitat gaire desenvolupada.

I com viu això de ser una parella sense fills?

Som una parella sense fills. Està molt bé, també. Ens hi hem conformat. Sabem el que



MARTA ANGELS TORRES

PERFIL simpàtica, educada, amb una veu dolça i un aspecte més jove de l'edat que té, Marta Aguilar (1948) encara s'emociona quan parla de l'avortament que va tenir i de la maternitat que no ha pogut portar a terme. Explica que és llicenciada en literatura, doctora en sociologia i que ha ampliat estudis en universitats americanes i europees. Viatgera incansable i resident a Madrid, Aguilar presenta *Sin nietos. Historia de una maternidad perdida* (Plataforma Editorial).

som i sabem el que tenim. Ens movem en la vida sense fills, amb més llibertat per viatjar, per fer coses, per sortir a sopar fora...

Amb l'emancipació de la dona i la seva incorporació al món laboral, ¿la percepció sobre la maternitat ha canviat?

Ara la maternitat es torna a revaloritzar. Dels anys 70 als 90 hi ha hagut una reivindicació en favor de la llibertat per no tenir fills. La llibertat d'usar anticonceptius, d'avortar. Ara hi ha un canvi en el sentit que les dones reivindiquen la seva maternitat. No vol dir que siguin mares més joves, sinó que ho tenen més clar. Fins i tot, encara que no tinguin parella, poden recórrer a la inseminació artificial.

Per a les dones, ¿el rellotge biològic sempre s'acaba activant?

Sí. Fa uns quants anys, quan el rellotge biològic s'engegava les dones ja havien tingut cinc fills i el que desitjaven era que s'acabés la seva època fèrtil. Ara, el rellotge s'activa per a moltes dones en una edat en què han de tenir ja una criatura si realment volen ser mares.

¿El fet de no tenir fills, afecta les seves relacions socials?

Penso que sí. Totes les dones som gregàries i tenim el nostre petit grup d'amigues típus *Sexe a Nova York*, amb les quals ens sentim identificades i a les quals fem moltes confessions. Les dones parlen molt dels fills. I, si no en tens, en moltes converses quedes una mica fora de joc. Les mares parlen de bolquers, guarderies, col·legis dels nens, dels nòvios i nòvies dels seus fills i filles. A totes les edats dels seus fills les mares tenen vivències comunes que, si no pots compartir, contemples com una espectadora.

“Els anticonceptius han fet una mala passada a la humanitat; abans la gent tenia fills sense fer-se tantes preguntes

¿A vostè el fet de no tenir fills li ha canviat la vida?

La maternitat és un fet molt important, que marca la vida. Esclar que hi ha decisions que te la marquen, com l'elecció de carrera o del teu company o companya per a la vida. Respecte al treball, t'agradarà més o menys, però segur que tindràs vacances, un horari, uns dies de descans... Tenir o no tenir fills és un canvi radical, per als aspectes positius i per als negatius. Un fill et treu de tu. Els fills curen el narcisisme. Fan que en el nostre mirall hi surti reflectit un altre ésser.

¿Creu que les parelles d'ara s'ho pensen massa a l'hora de tenir un fill?

Els anticonceptius han fet una mala passada a la humanitat perquè abans les parelles tenien fills i no es preguntaven tantes coses: “¿És el millor moment per tenir-lo?”; “¿Estem preparats com a parella?”; “¿Tenim prou nivell social i econòmic?”. Esperem tant del fill que volem que sigui un ésser excepcional, un autèntic geni! Penseu que les coses haurien de ser més espontànies. Es té un fill i no passa res. Se l'educa tan bé com es pugui, amb errors inclosos, però disfrutant-lo intensament.